

и много пѣти му рѣкоплескахъ. Но на зла честь гордыйтъ Майориванкъ, като са срамуваше да са препира за живота си съ врагове, които мразяше, станѣ противъ обичая и въ срѣдѣ очуденото и мълчеливо събрание проговори:

“ Тѣжѣ дѣто убихъ полковника Персифера Антробисъ, защото ми бѣше роднина и почти пріятель; но го убихъ честно и съ равно оръжіе. Надѣѣ са че никой отъ присѣтствующытъ джентлимены нема да ма укори защото са не стѣписахъ предъ Г-на Антробисъ.

“ А колкото за Ирландеца за смъртъ-та на когото ма укорявать, ще го убияхъ и сега ако го имахъ напредъ си. Съ какво право този чедѣкъ смѣи да тури рѣка на мене? „

Майориванкъ съдиѣ пакъ. Рѣчь-та му възбуди негодованіето на сичкытъ слушатели, доро и на самытъ сѣдници. Сичкытъ са обидѣхъ отъ гордость-та му която не са поколеба нито предъ страха отъ обѣсилото; Сѣдницытъ, сичкытъ добры търговцы и художници, живущи отъ занятіето си и желатели на мира и на реда възнегодувахъ като гледахъ колко единъ плантаторъ оцѣнява живота на сѣкиго отъ тѣхъ.

Отъ тѣзи минута Майориванкъ си изгуби сѣдбата. Прокурорътъ разъясни съ жестоко искусство значеніето на тѣзи думы на виновнія. Приложи, което бѣ и истинно, че улицытъ на Балтимора сѣ были преобърнѣлы на бойны полета, че убійцытъ